

Structuri ceremoniale familiale. Aspecte lingvistice în obiceiurile de naștere din Arealul Slănic Prahova

Andreea VLĂȘCEANU

Universitatea „Lucian Blaga” din Sibiu, Departamentul de Studii Romanice
“Lucian Blaga” University of Sibiu, Department of Romance Studies
Personal e-mail: ccom@ulbsibiu.ro

Family ceremonial structures. Linguistic birth habits in Slanic Prahova Area

Family ceremonial structures constitutes a major component assembly Romanian traditional customs, representing the fundamental moments of life: birth, marriage and death. Family habits are paramount in community life, being respected through the tradition of each area. Family is essential in the life of any community, because here the individual goes through all the stages of his life, forming his future. Each stage of the individual's life is marked by the transition from one state to another, thus contributing to the modification of the individual's life. This is why it is important not only for the family, but also for the community to participate in the stages of the human life. In Slanic, birth, marriage and death are as important as celebrations over the year, marking the important stages of human life and for hundreds of years. The compliance of these traditions has attributed to Slănic area the preserving area of traditions character, as they have existed since ancient times.

Keywords: birth, linguistics, ceremonial, family, life

Introducere

Structurile ceremoniale familiale, constituie o componentă majoră a ansamblului obiceiurilor tradiționale românești, fixând momentele fundamentale ale vieții individului: nașterea, căsătoria, moartea.¹

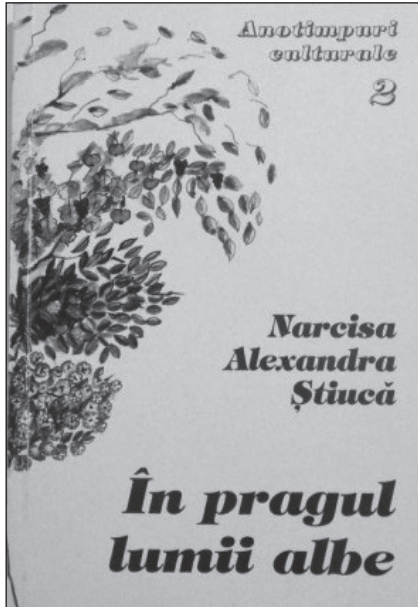
Obiceiurile familiale sunt primordiale în viața comunităților, fiind respectate după tradiția fiecărui areal. Esențială în viața oricărei comunități este familia, pentru că aici, individul parcurge toate etapele vieții și își formează viitorul. Fiecare etapă a vieții individului este marcată de trecerea de la o stare la alta, contribuind astfel la modificarea vieții individului. De aceea este important ca nu numai familia, ci și comunitatea să participe la etapele din viața omului. De pildă, în performarea obiceiurilor de naștere, participarea

comunității este mai redusă decât la nuntă sau la înmormântare.

Nunta are un caracter amplu care presupune trecerea individului la un alt statut social, o altă etapă din ciclul vieții omului. Acest moment aduce în viața comunității o stare de veselie și sărbătoare, care trebuie realizată cu participarea tuturor localnicilor.

Ceremonialul de înmormântare presupune trecerea individului din lumea pământească în lumea de dincolo. La acest ritual participă familia și rudele răposatului, dar și alți membrii al comunității, de obicei mai în vârstă.

În 1909, Arnold van Gennep numea riturile ce însoțeau nașterea, căsătoria și moartea „rituri de trecere”; în 1972, René Girard (Girard, 1995) le socotea printre „riturile de fixitate”. Intuindu-le structura, pe cât de

complexă, pe atât de stereotipă, folcloristul S.Fl. Marian (Marian, 1995, 5) nota în 1892: „Cele mai însemnate momente din viața omului sunt nașterea, nunta și înmormântarea...” Însă cu aceste trei opuri lanțul de datine și credințe, care înferecă viața românului de la naștere până la moarte, nu e complet. Spre completarea lui, ne-ar mai fi rămas încă de descris și «Junețea la Români». Cărturarul sublinia astfel în două-trei fraze ideea de trecere și pe cea de inițiere, ce se îmbină în aceste complexe rituale, magice și ceremoniale.²

În Slănic, nașterea, căsătoria și moartea au o importanță la fel de mare ca sărbătorile de peste an, marcând etapele importante ale vieții omului și dăinuind de sute de ani. Valorificarea acestor datini a atribuit arealului Slănic caracterul de zonă păstrătoare a tradițiilor, așa cum au existat din antichitate.

2. Obiceiuri de naștere

De obicei, ceremoniile sarcinii și ale nașterii constituie un întreg, încât deseori sunt executate rituri de separare care scot femeia gravidă din societatea generală, din cea familială și, câteodată, chiar din societatea sexuală. Urmează riturile perioadei de naștere propriu-zise, aceasta fiind o perioadă de prag. În fine, riturile de naștere au ca obiect reintegrarea femeii în societățile de care a aparținut mai înainte ori aducerea ei într-o stare nouă, ca mamă, mai ales dacă este vorba de cea dintâi naștere.³

În clasificarea realizată de Arnold van Gennep, riturile de trecere se compun din „riturile preliminare – riturile de separare de lumea anterioară, riturile liminare – riturile executate în timpul stadiului la limită, și riturile postliminare – riturile de agregare la lumea nouă⁴. Așadar, nașterea ca rit de trecere este compusă din trei secvențe obligatorii: riturile de separare din vechea stare, riturile fixate între anumite

limite sau granițe și riturile de alipire la noua stare.

Venierea pe lume a unei noi ființe din necunoscut este învăluită de mister și primejdie, acest lucru dând naștere unui dezechilibru în societatea din care face parte. În comunitatea tradițională, orice trecere de la o stare la alta presupune schimbări între sacru și profan, schimbări care trebuie dezvoltate prin diferite practici, astfel încât, atât membrii direct implicați cât și comunitatea din care fac parte să nu sufere modificări negative.

Nașterea reprezintă prima etapă din viața unui individ. Intrarea omului în viață este marcată de obiceiuri ceremoniale pentru integrarea individului în această etapă a vieții. Încă din perioada de graviditate, femeia este supusă la un regim de interdicții, cu scopul de a proteja nașterea și copilul care urmează a veni pe lume.

Fiindcă starea de graviditate este expusă virtualității malefice, unor reprezentări mitice care pot prejudicia existența fătului, mentalul colectiv-orientat permanent spre menținerea principiului de ordine și armonie existențială, a generat modalități rituale de apărare: Ielele chinuiau, le omora copilul în pânțele, poceau. Femeile se fereau, nu ieșeau seara din casă și purtau busuioc; la Rusalii purtau pelin și usturoi; „Busuiocul îl purta grăvida la Rusalii, să nu-i ia Rusaliele copilul și să iasă moale. Lumea vegetală joacă un rol deosebit în obiceiurile și credințele populare. Între țaranul român și copac sau floare s-au înfiripat de-a lungul istoriei legături trainice. Folosite ca unelte, leacuri, talismane sau drept hrană, plantele au devenit indispensabile vieții satului.⁵

Aceste mecanisme ritologice sunt întărite prin credința în intervenția protectoare a forțelor sacre din sfera religiosului creștin: „Pe femeie însărcinată, le păzea de rău Dumnezeu și Maica Domnului, îngerii, sfinții”⁶.

În Slănic, femeia gravidă trebuie să țină cont de persoanele cu care ia contact, mai ales dacă acestea au vreun handicap, ea fiind obligată prin tradiție să scuibe în sân și să spună: „Tu să fii așa, nu copilul meu!”⁷. De asemenea, în timpul gravidității, femeia nu are voie să fure nimic, pentru că se spune că fătul se va naște cu pete și semne pe corp, de cele mai multe ori luând forma obiectului furat. În timpul sarcinii, femeia gravidă trebuie să mănânce tot ce pofteste, în caz contrar poate pierde copilul.

Familia are un rol foarte important în viața gravidei, având rolul să o ferească de treburile fizice, dar și de cele cu încărcătura emoțională: femeia însărcinată nu are voie să participe la muncile câmpului, la treburile grele din gospodărie cum ar fi țesutul la război sau spălatul preșurilor la râu, dar nici să participe la înmormântări sau să fie supusă presiunilor de natură psihică.

Relația dintre planul uman și cel vegetal are în vedere faptul că țaranul român recurge la plante de leac

și de descântec înainte de a consulta un medic, înainte de a apela la medicina modernă, pornind cu impresia că oamenii și forțele umane nu-l pot ajuta în aceeași măsură ca plantele. Vegetalul implică, neîndoios, și o morală.⁸

Un rol important în viața gravidei, îl are moașa⁹ - s. f. **1.** Femeie cu pregătire specială, din personalul mediu sanitar, care asistă și îngrijește femeile la naștere. **2.** (Popular) Bunică, (p . e x t) femeie dintr-o ascendență îndepărtată; femeie bătrână. **3.** În zona Slănicului **nașă/nașică** având semnificația unui părinte spiritual, legătură ce va dura până la sfârșitul vieții.

Această femeie veghează la starea ei și ajută la venirea pe lume a copilului. Ea poate deduce și sexul copilului, uitându-se la burta gravidei. Dacă aceasta este rotundă și proeminentă, femeia va naște băiat, iar în caz contrar, va naște fată. Tot moașa este cea care pune sare în cap gravidei, iar dacă aceasta duce mâna la nas, va face băiat.

Pentru a naște ușor, femeii i se fac câteva descânțece de către o femeie bătrână a satului, numită *Mica* (numele provine de la „mămica”, adăugându-se numele de botez al acesteia: ex, Mica Ana, Mica Maria). Aceasta venea la gravidă acasă, într-o zi de vineri în care trebuia să țină post și îi descânta folosind mai multe lucruri cu valoare simbolică. În dimineața zilei, aceasta mergea la fântâna satului să ia „apa neîncepută”, adică prima apă scoasă din fântână în acea zi. Apoi, așază pe un ștergar curat un obiect din argint (inel, cruciuliță, etc.) ce aparține gravidei și 3 bulgărași de sare. Mica atinge de 3 ori gravida în frunte cu obiectul din argint, rostind: „Să naști ușor și să fii curată precum apa neîncepută”, apoi arunca peste gravidă de 3 ori cu bulgărașii de sare pentru purificare, iar la final îi dă să bea din apa în care a stins un cărbune, pentru a fi ferită de deochi și de rele, rostind: „Cum se spulberă cenușa, așa să se spulbere relele de tine!” Apoi, femeia ia un cuțit prefăcându-se că taie burta gravidei în trei și spune următoarele cuvinte: „Cum intră cuțitul în carne, așa să treacă copilul prin burtă.”, apoi ia un ou și-l trece prin sânul gravidei spunând: „Cum trece oul prin sân, așa să iasă și copilul din burta ta.” Apa rămasă se aruncă la rădăcina unui copac bătrân, pentru ca pruncul să aibă viață lungă precum copacul.¹⁰

La naștere, gravida este asistată de moașă, mama și soacra gravidei. În Slănic, venirea pruncului pe lume se făcea direct pe pământ. Pruncul este născut pe pământ, apoi este luat de moașă și așezat pe un pat de paie, asemenea pruncului Iisus. Apoi este înfășurat într-o pânză albă și-l dă mamei, rostind următoarele cuvinte:

„Să-ți trăiască și să crească./ Să fie frumos și sănătos/ Harnic și drăgăstos./ Mult noroc să aibă-n viață/ Și s-asculte de povață.”¹¹

Rolul moașei este deosebit de important, deoarece era cea care înfăptuia cele „două acte de cea mai mare importanță pentru existența copilului: prima scaldă cu

rol propițiator și augural și primirea Ursitoarelor”¹²

Relația care se stabilea între moașă și copil avea un rol stabilizator în evoluția vieții pruncului, moașa fiind considerată a fi, precum nașa, părintele spiritual al noului născut. Copilul îi spunea „moșică” până la moarte.

Prima scaldă avea loc în prima zi după naștere și se făcea în apă neîncepută, caldută, uneori rece, în care se puneau diferite plante cu semnificație rituală (busuioc, cimbru, flori) și alimente (zahăr, bomboane) având caracteristici binefăcătoare, ce aveau rolul să traseze aspectele esențiale ale caracterului sau ale personalității copilului.

O altă scaldă ce se făcea copilului atunci când se umfla în burtă sau când era neliniștit și se realiza cu babiță¹³ de nuc: „Se face o babiță – un burete tare – pe nuc; îl lua și tăia din ea și fierbea într-o oală de pământ nouă. Și-l scâlta luni, miercuri și vineri. Se adăuga în scaldă pe care o făcea copilului la picioare, la mijloc și la cap. Și apa se arunca la pomi diferiți. Pomii erau aleși de la răsărit spre asfințit, cum crește copilul.”¹⁴

La trei zile după nașterea copilului, mama și familia sa așteaptă ursitoarele. Potrivit mitologiei, acestea sunt ființe supranaturale care vin noaptea la leagănul copilului și ursesc viitorul. Se spune că mama visează cu o seară înainte venirea lor și de aceea se pregătește așezând pe o masă mai multe bunătăți și daruri pentru a îndupleca ursitorile să-i ureze numai de bine copilului.

Prima Ursitoare (cea mai mare), numită *Viata* ține în mână o furcă, pune firul și învârte fusul; imaginea semnifică intrarea ființei pe traseul vieții. Ursitoarea mijlocie, numită și *Soarta*, toarce firul din caietul prins în furcă; imaginea ei trimite simbolic parcursul existenței, iar cea de-a treia Ursitoare și cea mai mică, numită *Moartea*, ține în mână o foarfecă printre tășurile căreia trece firul; la propria dorință, Ursitoarea taie firul cu foarfeca, act mitic care simbolizează întreruperea existenței. Actul ursirii reprezintă momentul așezării ființei sub semnul destinului. Timpul consacrat este miezul nopții, actul ursirii fiind urmat de un ritual de purificare și sacralizare (moașa făcea 40 de închinăciuni¹⁵ și săruta pământul). Ursitoarele pătrund pe fereastra sau pe ușa casei, în care se află copilul, se duc la leagănul acesteia, se așază la căpătâiul său și îi prescriu viitorul.¹⁶

După naștere, femeia devine lehuză¹⁷ și i se impun alte interdicții pe care trebuie să le respecte cu sfințenie. Lăuză (lăuze) s. f. – Femeie care tocmai a născut. – Var. *lăhuză*, *l(e)huză*, cu der. ngr „lăuză” (Roesler 571; Tiktin; Der. *lăuzie*, s.f. (naștere, stare postnatală), din ngr; *lăuzi*, vb. (a se scula după naștere). Lehuză s. f. – Slănic Prahova - Nume dat femeii în perioada de după nașterea unui copil, până la restabilirea sănătății.

Până la botez, copilul nu are voie să fie văzut decât de membrii casei, deoarece se spune că dacă vine o persoană străină, aceasta poate aduce energii negative,

îmbolnăvind copilul. Mama nu are voie să părăsească curtea casei, decât după ce preotul satului vine și-i face o slujbă, numită moliftă. De asemenea, lehuza nu are voie să mănânce mâncăruri grele, ceapă sau usturoi, pentru că astfel va afecta sănătatea copilului.

Un ritual important, care se practică în zona Slănicului este cel de vindere simbolică a copilului, pentru ca acesta să trăiască. Se alege din sat o femeie cu mai mulți copii care vine la casa noului născut, se așază în dreptul ferestrei, iar mama îi dă acesteia copilul pe fereastră, spunând: „Moșico, să-ți trăiască precum ți-au trăit cei 6 copii (în funcție de numărul de copii pe care îi are femeia). Să-i fii a doua mamă toată viața”.¹⁸ Femeia în schimb îi dă mamei o sită cu mălai și una cu făină. După ce ritualul a fost îndeplinit, mama are siguranța ca micuțul va trăi. Acest ritual se practică la toții copiii nou-născuți.¹⁹

Perioada de lehuzie ține șase săptămâni, după care părinții se pregătesc de botez, înștiințând în același timp nașii lor de cununie. Nașii, la rândul lor, se pregătesc sufletește pentru creștinarea copilului.

Botezul este, așadar, încheierea etapei liminale și realizarea integrării propriu-zise. Botezul e unul dintre cele mai complexe acte rituale, căci, pe lângă caracterul lui propitiator ca materializare a trecerii din lumea preformalului în cea a existenței marcate cultural), apotropaic (din acest moment, nou-născutul capătă un fel de imunitate magică) și de integrare, conține datele unei inițieri implicite, prin acumularea imaginii morții și a resurecției. Raportând actul ritual la configurația scheletului mitic pe care se fundamentează cultura populară românească, am putea aprecia că semnificația arhaică a botezului cu apă, nedeosebindu-se esențial de cel cu pământ, a fost aceea de a aduce individului atributele principiilor generatoare: fertilitate, vigoare, invulnerabilitate magică.²⁰

Petrecerea botezului sau cumetria face parte dintr-un ceremonial care se desfășoară mai întâi la biserică și apoi la casa copilului. Este o sărbătoare festivă, la care iau parte părinții copilului, moașa, nașii, dar și vecini și alte neamuri. În dimineața zilei de botez, nașii vin și iau copilul de acasă și însoțiți de moașă, bunicii copilului și alte rude, merg cu el la biserică, pentru a fi botezat de preot. Înainte de a fi botezat, de regulă nașa aprinde lumânarea de botez împodobită cu flori și cruciulițe din argint, legate cu panglică albastră sau roșie, în funcție de sexul copilului și rostește crezul, o rugăciune pentru „lepădarea de păcate”. Preotul rostește fraza „Te lepezi de păcat?”, iar nașa trebuie să răspundă „Mă lepăd de păcat”, ambele fiind rostite de nouă ori, cifra având semnificație divină.

Apoi, preotul botează copilul pe care îl introduce în cazanul cu apă sfințită, special amenajat pentru acest eveniment, rostindu-i numele cu care este botezat. De obicei, copilul va fi botezat cu numele nașilor sau al copiilor nașilor. Cuplul moș-moașă e

prezent la înfăptuirea botezului - odinioară și ca nași - apoi doar ca cenzori ai păstrării tradiției. Deși nașii a fost preluată ulterior de membri ai comunității ce nu aparțin neamului, atributele moașei sunt încă recunoscute: moașa este cea care duce nașii copilul pregătit de botez și cere răscumpărarea lui simbolică, rostind: „Creștineaza-l. Să-ți trăiască finul/fina”.²¹ Așadar, drepturile moașei sunt recunoscute de nașă și, ca atare, preluate.²²

În zona Slănicului, mama nu asistă la botezul copilului, pentru că se spune că nici Maica Domnului nu a asistat la botezul Fiului Său. Ea așteaptă acasă să-i fie adus copilul creștinat. După botez, nașa îl înfașă cu scutece noi și cu lumânarea aprinsă în mână, alături de preot merge să închine copilul la icoane și pune în pieptul fiecărui invitat câte o cruciuliță, care se mai numește și mărtuie de botez, apoi îl aduce mamei acasă. Înainte de a intra în casă, mama așteaptă în pragul ușii, iar nașa îi pune copilul în brațe, spunând cuvintele: „Mi-ai dat un păgân, ți-am adus un creștin”.²³

La petrecerea de botez se servesc mâncăruri tradiționale și invitații dăruiesc copilului bani și alte daruri, însoțite de urări de sănătate, noroc și viață lungă. După petrecere, urmează ca nașa să-i facă prima baie copilului, sau cum se spune în Slănic „sa-i ia mirul”. Baia este pregătită de moașă, într-o copaie de lemn împodobită cu busuioc și alte flori, în care se pune apă caldă și un ștergar nou din pânză albă. De asemenea, se mai pune un ban de argint cu rol purificator, miere, să fie dulce și dragăstos, un praf de sare având rol sacru în destinul noului născut și grâu pentru bogăție.

După ce îl îmbăiază și-l înfașă, nașa îi pune copilului în sân o sumă de bani și îl dă mamei, rostind „Să-ți trăiască!”. Aceasta, la rândul ei, o răsplătește mai întâi pe moașă cu un colac, un ștergar și o sumă de bani, apoi pe nașă tot cu un colac și un ștergar țesut de ea și alte daruri (o sticlă de vin, un bulgăre de sare, o oală din lut). Din ziua botezului, nașii devin părinții spirituali ai copilului și sunt prezenți în toate momentele importante ale vieții lui.

Un alt moment important în viața copilului este sărbătorirea unui an de viață, familia organizează o petrecere la care participă în primul rând nașii și alte rude mai apropiate. Dacă este băiat, se performează ritualul „tăierii moșului”, iar dacă este fată „i se rupe turta”. Ritualul „tăierii moșului” este o ceremonie prin care nașa taie din părul copilului, apoi îi întinde o tavă pe care s-au așezat mai multe lucruri, pentru a vedea înclinațiile copilului în viață. Pe tavă sunt bani, o carte, o foarfecă, un creion și alte lucruri, iar copilul va trebui să aleagă un obiect de acolo. Se spune că obiectul care va fi ales determină destinul copilului. În același mod se procedează și dacă este fată, cu deosebirea că fetei nu i se taie părul, ci i se rupe deasupra capului un colac făcut din făină de grâu și uns cu miere, ce semnifică ciclicitatea vieții, iar bucățile sunt împărțite celor

prezenți la ceremonie, mai cu seamă copiii, pentru ca cel mic să fie voios și norocos.

Originea cuvântului se află în slavul kolač, care este un derviat de la kolo (roată). Are o mare răspândire la popoarele vecine: ucr. Kolač (covrig), bulgarul koláč (pâine cu gaură la mijloc, care se coace la diferite ocazii festive), sb. Kôlač (cu același sens). În limba română veche, cuvântul avea aceeași formă pentru singular și plural (colaci), însă cu timpul s-a format singularul colaci (formă veche care se regăsește azi în derivatul colăcer, colăcime) și colac. Sensul original al cuvântului este „aluat (sau cocă din făină de grâu) copt în cuptor, de obicei de formă rotundă, plină sau asemenea unui inel (uneori și cu alte forme)”²⁴

Urmând firul vieții, individul trece prin mai multe etape de dezvoltare și de maturizare, ajungând la starea de flăcău de însurat sau fată de măritat.

Trecerea la starea de flăcău de însurat și de fată de măritat, avea un caracter social predominând, stabilit de rânduiala obișnuită a comunității. La momentul stabilit de datinile tradiționale, copilul era scos din mediul social în care a trăit în cadrul familiei, din rândul copiilor prieteni și introdus într-un mediu nou, care nu era numai de vârstă, ci uneori și de profesie. Prin aceasta, el dobânda o serie de drepturi și de prerogative: putea merge la târg, la horă, la bal, la cârciumă, putea să facă parte din ceata de colindători, putea lua fetele la joc. În cadrul ceremonialului de trecere, tânărul trebuia să treacă o serie de probe de putere și de bărbăție, pentru a dovedi că este capabil să facă față îndatoririlor care îl așteptau în noua stare. Cei care treceau în noua stare, purtau semne distinctive, mai cu seamă fetele. Ele veneau la horă cu capul descoperit, cu părul împletit în cunună sau chiar cu o cunună de flori pe cap.²⁵

Concluzii

Toate aceste practici ritual- ceremoniale reprezintă limbaje de comunicare și dispun de un limbaj complex ce ne obligă să-1 studiem ca atare, încercând să înțelegem toate componentele lui și rezultatul îmbinării acestora.

Comunitatea slăniceană își desfășoară activitatea socială prin respectarea mecanismelor construite din generație în generație. Viața socială tradițională impune un tipar strict de respectarea cutumelor și contribuie totodată la realizarea lor.

Obiceiurile și tradițiile sunt manifestări folclorice care sunt într-o relație de interdependență cu viața omului. Ele încifrează stări profunde în relație cu omul, dezvoltând relații interumane în interdependență cu natura.

Luând în considerare aceste conexiuni din realitatea socioculturală supusă sferei de cercetare în demersul practic aplicativ din arealul Slănic Prahova, reies acele elemente specifice culturii populare tradiționale care vor coexista pentru societatea actuală, contemporană, în evoluția socio-istorică a umanității.

Studiul a fost realizat prin culegerea informațiilor semnificative, prelucrarea și analizarea datelor și elementelor referitoare la specificul tradițional din arealul Slănic Prahova: tradiții, obiceiuri, datini, simboluri, structuri ritual-ceremoniale de naștere, cu scopul de a reliefa evoluția socio-demografică, economică și culturală a acestei comunități.

În acest cadru, comunicarea interumană este generată fie de schimbarea rostului funcțional al comunicării cu Sacrul, fie de raporturi, relații, ierarhii umane, fraze mitice rostite, termeni de adresare, toate fiind înscrise în registrul tradițional. La acestea se adaugă gesturi și schimburi de daruri ce devin mărci simbolice ale unor relații stabilite în cadrul unor structuri ritual-ceremoniale. Aceste acte de comunicare stabilesc relațiile interumane propriu-zise și prin dezvoltarea lor conduc la începerea unui nou ciclu de viață.

În demersul practic-aplicativ al cercetării obiceiurilor și tradițiilor de naștere din arealul Slănic Prahova am avut ca punct de reper următoarele obiective: identificarea specificului cultural local, cercetarea tradițiilor, datinilor, obiceiurilor și practicilor sociale, inițierea de studii sociologice cu privire la necesitatea tradițiilor populare ca parte componentă a mijloacelor de comunicare a vechilor obiceiuri, precum și ca mijloc de educație pentru tânără generație în formarea ca individ și membru al unei comunități; interpretarea datelor culese din punct de vedere lingvistic.

Odată perceput fiorul Începutului - fie că înseamnă an nou, naștere, casă nouă, sărbătoare a recoltei - omul rememorează și re trăiește existența primordială pusă

sub semnul ritmului, al ordinii, al resturilor împlânzite, umanizate prin cunoaștere, eternizate prin speranța în reluarea mereu și mereu a existenței.²⁶

Cercetarea realizată demonstrează o rezistență în timp a tuturor structurilor ritual-ceremoniale, păstrate și preluate de fiecare generație în parte. Aspectele definitorii în performarea obiceiului de naștere au fost descoperite prin intermediul cercetării etnologice, prin definirea raportului dintre sacru și profan, a ritualului de trecere, analiza lingvistică a termenilor pierduți de uzanța timpului, toate contribuind la dezvoltarea specificului tradițional local în arealul Slănic Prahova.

Note:

1. Nicoleta Coatu, *Folclorul literar românesc- Obiceiuri tradiționale poezia ceremonială-*, Editura Universității Ploiești, 2005, p.73.
2. Narcisa Alexandra Știucă, *În pragul lumii albe*, Centrul Național de Conservare și Valorificare a Tradiției Populare, București, 2001, p. 5.
3. Arnold Van Gennep, *Riturile de trecere. Despre ospitalitate, sarcina, naștere, funeralii*, Editura Polirom, Iași, 1996, p. 47.
4. *Ibidem*, p. 29.
5. Radu Drăgulescu, *Studii de stilistică și limbă literară*, Editura Alma Mater, Sibiu, 2002, p. 12.
6. Nicoleta Coatu, *Folclorul literar românesc- Obiceiuri tradiționale poezia ceremonială-*, Editura Universității Ploiești, 2005, p. 75.
7. Subiect investigat: localnic, 56 de ani, loc. Slănic, 26 iulie 2016.
8. Radu Drăgulescu, *Studii de stilistică și limbă literară*, Editura Alma Mater, Sibiu, 2002, p. 15.
9. DLR, TOM IX –M, Editura Academiei Române 2010.
10. Subiect investigat: localnic, 78 de ani, loc. Slănic Prahova, 26 iulie 2016.
11. Subiect investigat: localnic, 72 de ani, loc. Slănic, 2 iulie 2016
12. Narcisa Alexandra Știucă, *În pragul lumii albe*, Centrul Național de Conservare și Valorificare a Tradiției Populare, București, 2001, p. 111.
13. DLR, Tom I, -B, Editura Academiei Române, 2010. (f. Mold. buretele de iască numit în Muntenia **babiță**.)
14. Subiect investigat: localnic, 78 de ani, loc. Groșani,, 10 iulie 2016.
15. Numărul provine din sfera religioasă de la cele 40 de zile și 40 de nopți ale postirii lui Iisus Hristos.
16. Subiect investigat: localnic, 72 de ani, loc. Slănic, 2 iulie 2016
17. DLR, -L, Editura Academiei Române, București, 2010.
18. Subiect investigat: localnic, 79 de ani, loc. Slănic, 29 iulie 2016.
19. Subiect investigat: localnic, 79 de ani, loc. Slănic, 29

iulie 2016.

20. Narcisa Alexandra Știucă, *În pragul lumii albe*, Centrul Național de Conservare și Valorificare a Tradiției Populare, București, 2001, p. 127.
21. Subiect investigat: localnic, 70 de ani, loc. Slănic, 1 august 2016.
22. Narcisa Alexandra Știucă, *În pragul lumii albe*, Centrul Național de Conservare și Valorificare a Tradiției Populare, București, 2001, p. 128.
23. Subiect investigat: localnic, 70 de ani, loc. Slănic, 1 august 2016.
24. Nicoleta Coatu, *Folclorul literar românesc- Obiceiuri tradiționale poezia ceremonială-*, Editura Universității Ploiești, 2005, p. 23.
25. Mihai Pop, *Obiceiuri tradiționale românești*, Editura Univers, București, 1999, p. 153.
26. Narcisa Alexandra Știucă, *În pragul lumii albe*, Centrul Național de Conservare și Valorificare a Tradiției Populare, București, 2001, p. 202.

Bibliography:

- Coatu, N. (2005). *Folclorul literar românesc – Obiceiuri tradiționale: poezia ceremonială / Romanian literature folklore. - Traditional Customs: Ceremonial Poetry*. Ploiești, Editura Universității.
- DLR, -L, (2010). Editura Academiei Române, București.
- DLR, Tom I, -B. (2010). Editura Academiei Române.
- DLR, TOM IX –M. (2010) Editura Academiei Române.
- Drăgulescu, R. (2016). *George Coșbuc. Lumile Limbajului / George Coșbuc. The Worlds of Language*. Sibiu. Editura Universității „Lucian Blaga” din Sibiu.
- Drăgulescu, R. *Studii de stilistică și limbă literară / Studies of Stylistics and Literary Language*, Editura Alma Mater, Sibiu, 2002.
- Gafu, C. (2011). *Aspecte ale cercetării etnologice în spațiul urban românesc / Aspects of ethnological research in the Romanian urban space*. Ploiești, Editura Karta-Graphic.
- Gennep, A.V. (1996) *Riturile de trecere. Despre ospitalitate, sarcină, naștere, funeralii / The Passing Rites. On Hospitality, Pregnancy, Birth, Funerals*, Editura Polirom, Iași.
- Pop, M. (1999). *Obiceiuri tradiționale românești / Traditional Romanian Customs*, Editura Univers, București.
- Știucă, A.N. (2001) *În pragul lumii albe / On the Threshold of the White World*, Centrul Național de Conservare și Valorificare a Tradiției Populare, București.
- Petrescu, V. (2003). *Slănic - Prahova la 470 de ani de atestare documentară / Slănic Prahova - 470 years of documentary attestation*. București, Editura Premier.